

Délidő

60

A mama nem lát. Vak. Negyedjére mondja, Pataki automatikusan számolja. Mást sem mond. Az öregasszony akkor állt fel, mikor beléptek, azóta a folyosón és a konyhában botorkál, faltól falig, nekimegy a székeknek, asztalnak, a keze beleütődik az ajtófélfába, az arca dagadt, de nem azért, mert nekiment valaminek, az még a verés nyoma. Nem született vak, így mondja a fia, hogy nem született, egyszer csak megvakult. Nem lát. Pataki azon gondolkodik, milyen lehet egyszer csak megvakulni. A férfi rá-rászól az öregasszonyra, hogy üljön le, de az nem reagál. Lehet, hogy süket is, Pataki nézi, ahogy botorkál. Már nem érti, mit keresnek itt. Elfelejtette a nőnek meg a fiának a nevét, fel kell hívja a rendőrségi sajtóst, ha végeztek. A keze az asztallaphoz ragad, cuppan, ahogy felemeli, minden ragad a házban, mintha légyapapír lenne. Megdörzsöli az alkarját, próbálja lekaparni róla a koszt, az ujjbegye is ragad, a nadrágjába törli, nem segít. Nézi Takácsot, aki oldalazva elmegy az öregasszony mellett, a hasát behúzza, a kamerát féloldalasan feltartja a vállán, vigyáz, hogy se a nőhöz, se a konyhaszekrényhez ne érjen. Megáll a sarokban, megpróbálja egy képbe fogni a férfit és az anyját, nem sikerül. Leengedi a kamerát, nézi, mit tudna felvenni, újra beáll, ráközelít az öregasszonyra, aztán kinyit, leköveti a mozgást. Konyhaszekrény, koppanás, fordul, asztal, koppanás, elmegy előtte, ajtófélfá, kopp, folyosó, a végén megkapaszkodik a kijáratú ajtó kilincsében, tapogatja, mintha ki akarna menni. Takács leállítja a felvételt. Megnézi a kijelzőt, tizenhét másodperc, eddig alig forgatott két percet, abból jó, ha egy perc hasznosat ki tud szedni. Fenébe az egésszel, gondolja. Nincs mit felvenni, ez az egész egy lehetetlen helyzet, ebből nem lesz anyag. Visszanézi a snittekét, egyik se jó. Nem a beállítással, a fénnel vagy az élességgel van gond, azok rendben vannak, valahogy mégsem jó az egész. Nem áll össze.

A rendőrségi sajtós várakoztatja őket, ülnek a porta előtt, Takács megkérdezi Patakit, hogy mikor fognak ebédelni, előtte vagy utána. Majd ha végeztünk, mondja Pataki, úgyis olyan dél körül lesz. Tudsz valami jó helyet, kérdezi Takács, Pataki megrázza a fejét, gondolkodnak, hol tudnának majd enni, ha kész lesznek a forgatással, hol találnak a környéken éttermet. Ehetnének egy hamburgert, mondja Pataki, visszafelé, abban az út melletti büfében. Takács étterembe menne, ha csak egy menüt is, de kényelmesen, ülve enné meg, nem rohanva. Rendesen akarok megebédelni, utasítja vissza a hamburgeres ajánlatot. Gondolkodnak tovább.

Jön a sajtós, értetlenkedik, hogy mit akarnak ezzel az egésszel. Két hete volt, mondja, látszik rajta, nem szeretne az üggyel foglalkozni, legszívesebben elküldené őket. Remélem, interjú nem kell, megkönnyebbül, hogy Pataki megrázza a fejét. Mennénk már ebédelni, magyarázza a tévéseknek, mi is, mondja Takács, csak előtte letudjuk a forgatást. A sajtós megadja nekik

a címet, hadarva olvassa egy papírból, mi történt. Október 17-én, a hajnali órákban, a nyolcvanhárom éves egyedül élő, feltehetően hárman voltak, a látássérült nő csak a hangokból, a konyhában egy székhez kötözték, többórnyi bántalmazást követően, nem vittek el semmit, a sértettet két nap múlva a szomszédok, súlyos de nem életveszélyes állapotban, egyheti kórházi ápolás után, az elkövetőket keresik. Ez már a negyedik eset, ráálltak az idősekre, nyáron a garázsokat törték fel, most ez megy, mondja a sajtós. Tudjátok, kik lehetek, kérdezi Pataki. A sajtós legyint. Mindig ugyanazok, két-három környékbeli család, most a fiatalok kezdtek el bandázni, nem tudunk mit csinálni. Agyon kéne az ilyeneket ütni, mondja Takács. Hát, igazad van, mondja a sajtós, elköszönnek.

A faluban a kocsmá zárva, a bolt is, minden üres, senkitől sem tudják megkérdezni, merre menjenek. Véletlenül találnak rá az utcára. Hosszú mélyedésekkel és kátyúkkal teli, minden csupa sár. Bemegyünk, nem tudunk kijönni, mondja Takács. Gyalog akarsz odamenni ebben a sárban, kérdezi Pataki. Az operatőr nem válaszol. Elindulnak, a szélvédőig csap a latyakos víz.

Patakinak többször kiabálnia kell, mire a házból kijön a férfi. Nem kérdez semmit, csak int, jöjjenek be. Takács bekapcsolja a kamerát, úgy lép be, hogy már forgat, Pataki utána. Leül a konyhaasztalnál, Takács a házban járkál, néha bekapcsolja a kamerát. Kerülgeti az öregasszonyt. A nő fia a konyhaasztal másik oldalán ül, néha megszólal, hogy a mama vak, Pataki olyankor bólint. Érzzi, hogy a keze odaragad az asztalhoz. Próbálja kitalálni, hogy mit kezdjenek ezzel a forgatással, hogy mit tudnak majd összerakni belőle. Mi menjen le a tévében. Nézi, ahogy az összevert, vak öregasszony kóvályog előtte, nézi a csupa kosz konyhát, a lepattant bútorokat. Annyira abszurd, gondolja. Van a nyomornak egy olyan foka, ahol már minden neveltségessé, karikatúraszerűvé válik, bármit csinálsz, nem lesz más belőle, csak egy mém vagy valami hülyén összevágott klip a jutyubon. Nem érez részvétet az összevert öregasszony iránt, nem tud részvétet érezni. Takács kijön a sarokból, ellép Pataki előtt, a konyha végében észrevesz egy csukott ajtót, ott még nem járt, odamegy. Megigazítja a vállán a kamerát, elindítja, felveszi, ahogy nyitja az ajtót, a küszöbön megáll, behajol a szobába. Pataki arra eszmél, hogy az operatőr hirtelen hátralép, becsapja az ajtót, a kamerát lekapja a válláról, hitetlenkedve bámulja a kijelzőt. Mi az, kérdezi Pataki. Van bent egy macska. Milyen macska? Most kölykezett. Pataki feláll a konyhaasztaltól, ellép az operatőr mellett, belép a szobába. A szeme lassan szokik hozzá a félhomályhoz. A szoba közepén egy macska hever, körülötte mintha összegyűrt papírdarabok lennének a kölykök, néhányuk mozog még. Az állat a zajra felemeli a fejét, kivicsorítja a fogát, fúj, de nincs hangja. Pataki mozdulatlanul áll. A macska elfordul tőle, az előtte heverő kölyökhöz hajol, a szájába veszi a fejét. Pataki hallani véli, ahogy összeroppannak a csontok.

Flow

Leül a téren egy padra, hogy megvárja Patakit, mindjárt jön, azt mondta a telefonban. Négyzetletű tér, kör alakú szökőkúttal. Szemben vele, a fel-felköpő fúvókák mögött fekete nadrágos, fehér inges alakok hangszórókat pakolnak. Takácsnak fáj a válla. A friss testmódosítás égeti, megpróbál elszakadni a fájdalomtól, különválasztani magát tőle. Arra koncentrál, ő nem azonos a fájdalommal, de nem sikerül. Újra érzi, ahogy a felhevített fém átégeti a felhámot, és tovább hatolva a dermiszen, elpárologtatja a kötőszövetekben rekedt zsírt. A vállához nyúl, az ing anyaga alatt kitapintja a meggyűrődött műanyag fóliát, alatta a géz egymásra feszülő rétegeit. Az égetés nyomait keresi, a hőtől felpúposodott bőr hullámain. A kötés vastag, ujjbegyével nem érzékeli, csak a fájdalom rajzolja ki a mintát. Elrendezik a hangszórókat, még többen jönnek a térre.

Egyikük kilép, középre áll, a mikrofonfej kitüremkedik ökölbe zárt kezéből. Karját kitarja, fejét jobbra, a vállára billenti. Megformálja a jelet. Előre-hátra hintázik, cipőorról sarokra, sarokról cipőorra, a mikrofon zsinórja ingázva követi a mozgást. Elindítja a flow-t. Takács érzi, ahogy kiárad. A fehér ingesek csoportja felbomlik, összeáll, újabb és újabb alakzatokat vesznek fel. Próbálja megérteni a mintát, keresi a jelentést, a dolgok mélyére akar hatolni. Az égetés lüktet a karján, a fájdalom erősödik, a flow beborítja, belélszivárog, feszíti, már nincs középpont, csak terjedés, minden egyszerre hullám és részecske. A tér rezonálni kezd, a négyemeletesek körvonala elolvad, vibrál, már nem tudja, hol a kezdet, hol a vég, a flow kitölti, továbbáll, sűrűsödik, robban, bomlik, összeolvad. Kívülről látja magát, az arca beég az erős fényben, a vállán lüktetve kirajzolódik a jel, átüt a kötésen. Hirtelen megvilágosodik, ettől szomorú lesz, mert ez egy a nyelv által nem leírható állapot, épp ezért elmondhatatlan. Nincs. Pataki huppan le mellé a padra, kezében a telefonja.

- Jehovák?
- Mormonok.
- Megcsináltattad?
- Onnan jövök.
- Fáj?
- Nem vészes.
- Hülye vagy.

Pataki a telefonját nyomkodja. Takács odapillant, valami app van nyitva, grafikonok és számsorok villognak, a másik színes csúszkákat mozgat a telefon képernyőjén.

- Mit játszol?
- Nem játszom.

Pataki magyarázni kezd, hogy ez egy szex app, van hozzá vibrátor is, Berlinben vették. Nem egy átlagos szexshop volt, mondja Takácsnak, de már nem

találna vissza, nem tudja, hol van, pedig kereste a Google-ön. A Monbijouparkra emlékszik, meg arra, hogy valamin összekaptak a barátnőjével, a lány hátat fordított neki, és elindult, úgy, mintha ott akarná hagyni Patakit végleg, aki pár lépéssel lemaradva követte, és az még megvan neki, hogy elmennek a Curry61 előtt, de az is csak azért, mert akkor mellé lépett, és megfogta a kezét, de a másik ellökte, hogy hagyjál, és utána nem figyelte, merre járnak, mert akkorra már ő is felszívta magát, és csúnyán veszekedtek, legalábbis Pataki most ezt mondja Takácsnak, hogy csúnya veszekedés volt, egyikük sem fogta vissza magát, és valószínűleg többen megbámulták őket, ahogy kiabálva és lökdösődve mentek az utcán. Itthon meg hiába tette rá a kis sárga emberkét a térképre, nem tudta rekonstruálni az útvonalat, nem találta meg a szexshopot. Annyira a veszekedésre koncentráltak, annyira lekötötte őket, hogy majdnem elmentek mellette. Nem emlékszik átmenetre, hogy lett volna valami folytonosság a veszekedés utolsó pillanata és aközött a pillanat között, hogy meglátták. Mintha eltűnt volna a köztes idő. Veszekedés. Vágás. Nézik a kirakatot. Mint egy filmben. És fogják egymás kezét, de nem tudta volna megmondani, mikor fogták meg egymás kezét.

Sarki épület, berlini bérház, talán a húszas évekből, a bejárat közepén, jobbra és balra hosszan elnyúló, hatalmas üvegportálok, mögöttük nyolc sorban egymás mellett és fölött piros vibrátorok. De nem olyan klasszikus műfaszok, Pataki Takácsra pillant, hogy figyel-e, nem tudja eldönteni, a másik nem rá néz, kissé görnyedten ül, a mormon hittérítő felé fordulva, aki a szökőkút mögött áll kitárt karokkal, tucatnyian vannak körülötte, valami gond lehet a hangosítással, mert nem hallani semmit, pedig mozog a szája, beszél, de nem hallani, legalábbis Pataki nem hallja, csak a szökőkút csobogását. Takács vállára néz, látja az ing alatt kidudorodó kötést, önkéntelenül odanyúl, de félúton megállítja a mozdulatot. Biztos fáj neki, gondolja.

Mi az, hogy nem olyanok, kérdezi Takács. Pataki magyarázni kezd, hogy úgy képzelje el, mint egy űrhajót, de ne azt a klasszikus hegyeset, hanem mint a SpaceX, csak még annál is áramvonalasabb, kerekdedebb. Még ő is vonzónak találta, nem idegenkedett tőle, pedig mégiscsak műfasz. De hightech, huszonegyedik századi, spéci nanoanyag, bőrbarát, vegán meg minden. Hypoallergén. Az eladó mondta, mondja Pataki. Beépített mikrochip, wifi, bluetooth csatlakozás, kompatibilis az androiddal, meg iphonnal is. És mindegyik piros, csak piros volt, Pataki egészen közel hajol Takács-hoz, szeretné, ha felé fordulna, ha nem a mormonokat figyelné. De Takács nem fordul felé, érdeklődik, de nem néz rá.

– Múpina nem volt?

– Nem.

– Csak piros műfaszok.

– Mind piros volt.

– Vettetek?

Pataki beismeri, hogy vettek. De nem volt könnyű.

– Csak pároknak adnak el.

– Pároknak.

– Igazolni kellett, hogy egy pár vagyunk. Szerelmesek.

0 1 0 0 0 0 0 1 1 0 0 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 1 0 0 1 0 1 0 1 1 1 0
1 0 1 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 1 0 1 1 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0 0 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0
1 0 1 0 0 0 0 0 1 0 1 0 0 0 1 0 1 0 1 1 1 0 1 1 0 0 0 1 0 0 1 0 0 1 1 1 0
0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 1 1 1 1 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0
1 1 1 1 0 1 0 0 1 0 1 1 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 1 1 1 1 0
1 0 1 0 1 0 1 0 0 0 1 0 1 0 0 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 1 1 0 0 0 0 1 0 1
1 1 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 0 0 1 0 1 1 1

Pataki: 000011100001110000101111010111000001010001011101010111
10010011010101

1000010101100000111000011011001011000001010001010
001010110000101000001100010000101000100101000010100
01001111010011100101010101010011010011100101000001
10001001100001100000111000001110000010111
10101110000000111000001101100101100000
1010001001010010101100101001001011101
00010100010101000000111000001110000010
11110101110000110000110000011100000111000
0101111010111010100111100101010000001
1100001101100101100000101000100101000
0101000101001001010000001001010011000
11000011100000110110010110000010100000
01110000011100000101111010111000001010
001011100001001010010100110000011100001
110000101111010111010001010001010100
010011100110000110100111100101011001010
11001001110010101010100010100010101000
000111000001110000010111101011100011000
110000011100000111000001011110101110101
001110010101100000101000010010100110001
10101110100000111000001101100101100000
1010000000111000001110000010111101011100
000101000010010100110000110000101000000
1110000011100000101111010101110000101000
101110101010111100100110101011000001010
1100000011100000111000001011110101110001
0110000010101100000101000010111000011000
11010011110010110110101001001010111010
1110100001010000101010000000111000001110
0001011110101110000110000110000011100001
11000001011110101110101001110001010110
000101000010010100110000110101110100010111

Befejezik. Pataki feláll, a mormon után megy, a szökőkút mögött elvegyül a többi fekete nadrágos, fehér inges alak között, Takács elveszti szem elől. Nem tudja megkülönböztetni a többitől. A másik a padon hagyta a telefonját, felveszi. Az app van megnyitva rajta, a kijelzőn színes fények villognak, pirosak és sárgák. A képernyő alján három csúszka, mint egy

erősítő gombjai, olyanok, mindháromat maximumra tolja. A telefon átmelegszik, síkossá válik, pedig nem izzad a tenyere. Visszateszi maga mellé. Arra gondol, hogy van a testmódosításnak egy végletes formája, amikor nem a bőrbe, hanem a csontba égetik a jelet. Erre legalkalmasabb a homlok, ahol a hús vékony rétege könnyen átégethető, és a megégetett csont kitüremkedik, láthatóvá válik. A kört választaná, egy egyetemes jelet, amely minden kultúrában és civilizációban értelmezhető. A Földön kívül is. A Voyager-1-nek, gondolja Takács, és nem érti miért jutott ez most az eszébe, elég lett volna egy fémbe karcolt kört vinnie üzenetként. Egy kört, amely jelzi, értelmes lények vagyunk.

66

Aatoth Franyó: Fekete ültetvény